

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5CoPr/7/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5316204815
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Jamrich
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5316204815.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Jamricha a členov senátu JUDr. Gabriely Veselovej a JUDr. Dagmar Cabadajovej, v právnej veci žalobcu: Mgr. Z. U., nar. X.X.XXXX, trvale bytom N. č. XXX, XXX XX Y., právne zast. JUDr. Zuzana Hudzíková, advokátka, M. G. XX, XXX XX L., proti žalovanému: Mesto Turzovka, IČO: 00 314 331, Stred 178, 023 54 Turzovka, zast. primátorom mesta JUDr. Ľubomírom Golisom, v spore žalovaný právne zast. Doc. JUDr. Jozef Sotolář, advokát, Z. Y. X, XXX XX H., o neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Čadca č.k. 12Cpr/1/2016-114 zo dňa 23. 01. 2018, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi **p r i z n á v a** voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1.Okresný súd napadnutým rozsudkom určil, že výpoveď daná žalovaným žalobcovi listom zo dňa 22.10.2015, je neplatná. Zároveň žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o ktorej sume rozhodne samotným uznesením po právoplatnosti rozsudku súdny úradník.

Žalobu žalobcu súd posúdil podľa ust. § 77 v spojení s Článkom 2 a ust. § 63 ods. 1 písm. b), § 62 ods. 3 písm. b) Zákonníka práce, § 4 zák. č. 564/1991 Zb. a ust. § 13 ods. 4 zák. č. 369/1990 Zb. Súd v danom súdnom spore v prvom rade skúmal, či žaloba bola podaná v zákonom stanovenej prekluzívnej lehote dvoch mesiacov, ktorú skutočnosť od počiatku súdneho sporu namietal žalovaný prostredníctvom právneho zátupcu. V súdenom prípade súd dospel k záveru, že žaloba bola podaná v tejto lehote, ktorú skutočnosť súd odôvodňuje tým, že medzi stranami nebolo sporné, že žalobcovi bola doručená výpoveď dňom 22.10.2015, kedy odmietol výpoveď prevziať za účasti svedkov. Týmto dňom bola výpoveď žalobcovi ako zamestnancovi doručená. Toto nerozporovala ani jedna zo strán sporu. Výpovedná doba tak začala plynúť od prvého dňa nasledujúceho po mesiaci, kedy bola výpoveď doručená v tomto prípade od 1.11.2015 a keďže žalobca bol v pracovnom pomere u žalovaného po dobu viac ako 5 rokov, výpovedná lehota je tri mesiace (§ 62 ods. 2 písm. b) a teda pracovný pomer sa mal skončiť dňom 31.1.2016. V súdenom prípade však žalovaný počas plynutia tejto výpovednej doby sa stal práceneschopným 22.1.2016 a jeho práceneschopnosť trvala až do 30.4.2016. Pokiaľ právny zástupca žalovaného namietal odlišné plynutie výpovednej doby súd sa s týmto nestotožnil a poukazuje pritom na rozhodnutie NS SR sp. zn. 7MCdo/1/2010. Pokiaľ žalobca bol práceneschopný do 30.4.2016, k skončeniu pracovného pomeru tak došlo uplynutím posledného dňa t.j. 30.4.2016

a pokiaľ žaloba podal žalobu 17.6.2016 podľa prezenčnej pečiatky súdu, žalobu súd považoval za podanú v zákonom stanovenej prekluzívnej lehote. Vo vzťahu k prejednávanej veci súd uvádza, že k predpokladom výpovede z pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce patrí to, že o zmene úloh zamestnávateľa, jeho technického vybavenia, o znížení stavu zamestnancov alebo o iných organizačných zmenách prijal zamestnávateľ alebo príslušný orgán písomné rozhodnutie, že sa podľa tohto rozhodnutia zamestnanec stal pre zamestnávateľa nadbytočným a že je tu príčinná súvislosť medzi nadbytočnosťou zamestnanca a prijatými organizačnými zmenami, t. j., že sa zamestnanec stal práve v dôsledku takéhoto rozhodnutia (jeho realizácie) nadbytočným. Pre výpoveď z pracovného pomeru pre nadbytočnosť je súčasne charakteristické, že zamestnávateľ môže (objektívne vzaté) zamestnancovi pridelovať prácu podľa pracovnej zmluvy, ale jeho práca nie je vôbec alebo v podstatnom rozsahu pre zamestnávateľa v ďalšom období potrebná, lebo sa stal nadbytočným vzhľadom na rozhodnutie o zmene úloh zamestnávateľa, technického vybavenia, o znížení stavu zamestnancov alebo o iných organizačných zmenách. Predmetný súdny spor je odlišný od "bežných" pracovnoprávných sporoch tým, že žalobca vykonával funkciu mestského policajta, ktoré postavenie upravuje ust. zákona o obecnej polícii. Podľa žalobcu pokiaľ mu bola daná výpoveď zo strany primátora Mesta Turzovka, v tomto smere prekročil primátor rozsah svojej právomoci. Z listinných dôkazov mal súd preukázané, že 29.9.2015 primátor mesta Turzovka JUDr. Ľubomír Golis prijal rozhodnutie zamestnávateľa o organizačnej zmene v súvislosti s prijatím Dodatku č. 1 Organizačného poriadku Mestského úradu Mesta Turzovka zo dňa 28.9.2015, ktorý nadobúda účinnosť 1.10.2015. Podľa VZN č. 1/2011 o Mestskej polícii ČL. 3 bod 1. Organizáciu MsP Turzovka Organizáciu MsP, objem mzdových prostriedkov a rozsah technických prostriedkov určuje Mestské zastupiteľstvo s prihliadnutím na rozsah jej úloh. Podľa bodu 2. MsP tvoria príslušníci MsP, ktorí sú zamestnancami mesta. Pri plnení úloh majú postavenie verejného činiteľa v zmysle § 89 ods. 9 Tr. zákona. Podľa bodu 5. Organizačnú štruktúru a ďalšiu činnosť Mestskej polície Turzovka upravuje organizačný poriadok MsP. Organizačný poriadok Mesta Turzovka, pracovný poriadok Mesta Turzovka, interné smernice, zásady a ostatné legislatívne normy Mesta Turzovka, pokyny primátora mesta alebo zástupcu primátora a náčelníka MsP. Podľa organizačného poriadku vydaného 25.5.2015, ktorý nadobudol účinnosť 01.06.2015 (č.l. 35 a nasl. spisu) a bol daný na vedomie mestskému zastupiteľstvu 3.6.2015; na str. 13 poriadku pod písm. d/ je uvedený úsek bezpečnosti a poriadku mesta s počtom zamestnancov 8 a to: pracovné miesto 1 náčelník mestskej polície, pracovné miesto 2, 3, 4 mestský policajt, pracovné miesto 5, 6, 7, 8 referent chránená dielňa s pracovnými činnosťami prevádzka kamerového systému, bezpečnosť a poriadok, ochrana majetku v meste. Na podklade vykonaného dokazovania s prihliadnutím na vyššie preukázaný skutkový a právny stav, súd zhodnotiac predložené dôkazy ako i právnu argumentáciu oboch strán súdneho sporu mal za preukázané a dospel k právnomu záveru, že vydaním organizačného poriadku primátor mesta "pričlenil" Mestskú políciu v Turzovke pod Mestský úrad v Turzovke konkrétne pod úsek bezpečnosti a poriadku mesta odvolávajúc sa na VZN 1/2011, ktoré nebolo zrušené a preto sa považuje za správne a zákonné. Predmetom tohto súdneho sporu však nie je správnosť VZN ale neplatnosť skončenia výpovede u žalobcu, ktorá mu bola daná žalovaným v zastúpení primátorom mesta ako štatutárnym zástupcom. JUDr. Ľubomír Golis ako primátor Mesta Turzovka má takéto právo pokiaľ ide o pracovnoprávne vzťahy, nakoľko žalobca bol zamestnancom mesta v postavení príslušníka mestskej polície ku dňu doručenia výpovede. Súd má však zato, že aj napriek vydanému organizačnému poriadku na ktoré od počiatku poukazoval žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu, o organizačnej zmene nemohol rozhodnúť primátor nakoľko zákon taxatívne uvádza v ust. § 4 zákona o obecnom zriadení, že o organizácii rozhoduje obecné zastupiteľstvo. Mestská polícia a príslušníci mestskej polície ich práva a povinnosti sú vymedzené zákonom č. 564/1991 Z.z. ktorý predpis je špeciálny k zákonu o obecnom zriadení č. 36/1990 Zb. Naviac pokiaľ mestské zastupiteľstvo podľa výpovedí svedkov (v tom čase taktiež poslancov mestského zastupiteľstva) H. a H. neznižovalo rozpočet mzdových prostriedkov na rok 2015 a 2016, počítalo tak s počtom zamestnancov mestskej polície v nezmenenom rozsahu. Obaja svedkovia naviac zhodne poukazovali na to, že nebol dôvod na znižovanie počtu príslušníkov mestskej polície a podľa ich názoru primátor mesta prekročil rozsahu právomocí, ktoré sú mu dané na čo ho upozorňovali. Pokiaľ by obecné zastupiteľstvo pristúpilo k zníženiu mzdových prostriedkov, reálne by sa tak deklaroval stav plánovaného zníženia počtu zamestnancov v rámci realizácie "úsporných opatrení" a súd by mal zato, že primátor v dôsledku rozhodnutia zastupiteľstva mal oprávnenie pristúpiť k takejto organizačnej zmene daním výpovede žalobcovi. k takémuto kroku však zo strany mestského zastupiteľstva reálne nedošlo. Súd má zato, že zákon je nadradený organizačnému poriadku vydanému primátorom mesta pričom okrem iného súd poukazuje na ust. § 13 ods. 4 písm. e) vyššie citovaného zákona o obecnom zriadení, kde starosta rozhoduje vo všetkých veciach správy obce, ktoré nie sú zákonom alebo štatútom obce vyhradené obecnému zastupiteľstvu. Pokiaľ je organizácia mestskej polície vyčlenená

obecnému zastupiteľstvu zákonom súd má zato, že ani vydanie organizačného poriadku nemá za následok stratu tohto práva prislúchajúcemu mestskému (obecnému) zastupiteľstvu tým, že mestskú políciu podradí pod príslušný referát mestského úradu. Súd za daného skutkového stavu má zato, že osobitný zákon jednoznačne ustanovuje, že mestskú políciu ako poriadkový útvar zrušuje a zriaďuje mesto všeobecným záväzným nariadením a ktorej organizáciu, objem mzdových prostriedkov a rozsah technických prostriedkov určuje opäť len mestské zastupiteľstvo s prihliadnutím na rozsah jej úloh; teda v konečnom dôsledku len mestské zastupiteľstvo je oprávneným orgánom rozhodnúť o jej organizácii, t.j. znížení resp. zvýšení počtu príslušníkov mestskej polície, ktorí sú zamestnancami mesta. Nakoľko rozhodnutie o organizačnej zmene nebolo urobené príslušným orgánom mesta - t. j. obecným zastupiteľstvom, ale primátorom mesta, ktorý na takéto rozhodnutie nebol príslušný, nemohol žalovaný platne skončiť pracovný pomer so žalobcom. Súd preto návrhu žalobcu ako v celom rozsahu dôvodnému vyhovel. V tomto smere súd poukazuje na Stanoviská a rozhodnutia vo veciach občianskoprávných Zbierka stanovísk NS a súdov SR 3/2017, kde na strane 55 je uvedené rozhodnutie pod č. 23 v znení "Na vykonanie organizačnej zmeny, ktorá má za následok skončenie pracovného pomeru príslušníka mestskej (obecnej) polície podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce, je oprávnené len mestské (obecné) zastupiteľstvo (Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. septembra 2016 sp. zn. 4Cdo 689/2015)". O nároku na náhradu trov rozhodol súd postupom podľa § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi ako plne úspešnej strane v tomto súdnom spore priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (100%) voči neúspešnému žalovanému. O konkrétnej výške rozhodne samostatným uznesením poverený súdny úradník po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, kde uviedol, že súd prvej inštancie porušením povinnosti odôvodniť svoje rozhodnutie súd prvého stupňa, porušil základné právo účastníka konania - žalobcu na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ako aj čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Právu na riadne odôvodnenie rozhodnutia nezodpovedá, že súd odôvodnenie výroku napadnutého rozsudku založil v prevažnej miere na opise skutkového stavu, citovaní jednotlivých zákonných ustanovení - paragrafových znení - na vec sa vzťahujúcich právnych predpisov a konštatovaní správnosti dôvodov iného rozhodnutia najvyššieho súdu, pričom vlastnému právnemu odôvodneniu záverov v napadnutom rozsudku venoval pozornosť v minimálnom rozsahu. Súd prvej inštancie sa skutkovým okolnostiam danej veci venoval len okrajovo a nevyporiadal sa s právnou a skutkovou argumentáciou žalovaného. Mestská polícia Turzovka nie je samostatnou právnickou osobou, ale len súčasťou mestského úradu a osoby vykonávajúce činnosť v rámci mestskej polície sú zamestnancami mesta Turzovka. Mestská polícia nemá právnu spôsobilosť. Ide teda o organizačný útvar mesta a v tomto kontexte treba zvýrazniť, že organizácia určitého útvaru mestského úradu na strane jednej a konkrétne počty mestských policajtov sú dve úplne rôzne veci, ktoré nemožno zamieňať. Pri ich vymedzení je potrebné rešpektovať normatívne predpisy mesta Turzovka - a to so zohľadnením princípu správnosti takéhoto správneho aktu (až do času, kým dôjde k jeho zrušeniu - viď naše vyjadrenie pre účely súdneho konania). Inak povedané to znamená, že všeobecný súd nie je oprávnený preskúmať tieto normatívne akty z pohľadu ich platnosti a zákonnosti - je to výlučná kompetencia správneho súdu v osobitnom konaní a na osobitný návrh a nie všeobecného súdu. V prejednávanej veci ide práve o takúto vec, keď došlo k úprave počtu zamestnancov „mestského úradu“ v kontexte platných vnútorných predpisov mesta. Preto nie je možné na daný prípad aplikovať rozhodnutia najvyššieho súdu, tak ako to robí súd v odôvodnení. V predmetnej veci došlo k tomu, že primátor mesta rozhodol o znížení počtu zamestnancov mesta na úseku bezpečnosti a poriadku mesta. Znamená to teda, že v danom prípade došlo k tomu, čo predvída aj samotné platné a účinné všeobecne záväzné nariadenie mesta Turzovka - došlo k úprave počtu zamestnancov a toto právo je neprenosné a výlučne zverené primátorovi mesta Turzovka. Počty mestských policajtov neboli nikdy samostatne schvaľované Mestským zastupiteľstvom v Turzovke - neboli stanovené ani vo Všeobecne záväznom nariadení mesta Turzovka č. 1/2011 a ani jeho prílohe č. 1 Organizačnom poriadku Mestskej polície v Turzovke. Rovnako tak sa okresný súd vôbec nevyporiadal s otázkou zmien právnej úpravy v kontexte oprávnení orgánov mesta rozhodovať o organizačných zmenách. Podľa ustanovenia § 16 ods. 2/ zák. SNR č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení platnom do 31. 10. 2010 platilo, že „organizáciu obecného úradu určuje obecné zastupiteľstvo...“ Podľa ustanovenia § 11 ods. 4 písm. i./ ak./ zák. SNR č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení platnom od 01. 11. 2010 platilo, že „Obecné zastupiteľstvo rozhoduje o základných otázkach života obce, najmä je mu vyhradené - k) schvaľovať štatút obce, rokovací poriadok obecného zastupiteľstva a zásady odmeňovania poslancov. Podľa ustanovenia § 13 ods. 4 písm. d./ zák. SNR Č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení platnom od 01. 11. 2010 platilo, že „Starosta obce vydáva pracovný poriadok, organizačný poriadok obecného úradu a poriadok

odmeňovania zamestnancov obce; informuje obecné zastupiteľstvo o vydaní a zmenách organizačného poriadku obecného úradu." V danom prípade novelizáciou došlo právne k situácii, keď sa zúžila - úplne vypustila - právomoc mestského zastupiteľstva na otázky schvaľovania a prijímania organizačného poriadku mestského úradu. Daný výklad je plne logický a korešponduje aj ďalším ustanoveniam zákona o obecnom zriadení a zákona o voľbách do orgánov samosprávy obcí (najmä § 16 zákona o obecnom zriadení), ktorý používa pojem zamestnanec mestského úradu - ale je zjavné, že môže ísť len o zamestnanca mesta a nie mestského úradu. Z týchto ustanovení je zrejmé, že došlo k zmene v tom zmysle, že organizačný poriadok prechádza do výlučnej kompetencie primátora mesta, pričom podľa dôvodovej správy sa tak reálne naplňuje a zabezpečuje požiadavka efektívneho a riadneho fungovania obce v kontexte požiadavky správy a riadenia chodu obce. To znamená, že kompetencia prechádza na orgán mesta - primátora mesta, ktorým novela zákona o obecnom zriadení založila kompetenciu na výkon tejto činnosti. Súd sa vôbec nezaoberal otázkou prezumpcie správnosti správneho aktu - rozhodnutia primátora mesta v spojitosti s danou vecou. Takýto stav je zjavne v rozpore s princípom právneho štátu a tiež ústavným a právnym postavením primátora mesta ako štatutárneho orgánu mesta v pracovnoprávných vzťahoch. Pokiaľ teda podľa žalovaného rozhodnutie - v posudzovanom prípade Organizačný poriadok mestského úradu Turzovka vrátane jeho dodatku č. 1 - nie sú zmenené alebo zrušené zákonom stanoveným spôsobom, platí na základe prezumpcie správnosti, že ide o akt bezvadný - súladný so zákonom a teda vyvolávajúci zamýšľané právne účinky. Na základe vyššie uvedených skutočností je teda zrejmé, že postup a vydanie rozhodnutí primátorom mesta nie je súkromnoprávnym rozhodnutím, ale verejnoprávnym aktom orgánu verejnej moci (správnym aktom), ktorým určuje práva i povinnosti adresátom tohto právneho aktu. Účinnosť právnych aktov samosprávy - a to aj v podmienkach mesta Turzovka je ich vlastnosťou vyjadrujúcou ich záväznosť - subjekty práva sú od okamihu nadobudnutia účinnosti povinné správať sa podľa ustanovení takéhoto právneho aktu. S poukazom na zhora uvedené dôvody a citovanú právnu úpravu má žalovaný za to, že odvolanie je dôvodné a preto navrhol odvolaciemu orgánu, aby rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na nové konanie a prejednanie, resp. rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietla.

3. K podanému odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca. Podľa žalobcu konajúci súd riadne a dôsledne vykonal dokazovanie v danej sporovej veci, vypočul si a reagoval na vyjadrenia sporových strán rovnovážne a právne relevantne, v súlade s prísl. ustanoveniami CSP, keď hodnotenie všetkých vykonaných dôkazov vykonal v súlade s ust. § 191 ods. 1 CSP. Konajúca sudkyňa sa vyjadrovala vecne, jednoznačne a zrozumiteľne, pričom sa opierala o konkrétne ustanovenia súvisiacich právnych predpisov a obsah súvisiacich judikátov. Konajúci súd jednak svoje právne stanovisko k zachovaniu lehoty na podanie žalobného návrhu žalobcom dostatočne zdôvodnil na súdnom pojednávaní vo veci, a tiež svoj právny názor doložil citáciou prísl. časti rozhodnutia NS SR (viď bod 24. str. 9 napadnutého rozsudku.). Na rozdiel od stanoviska či výkladu žalovaného („ VZN predstavuje normatívny právny akt, ktorý svojou povahou a charakterom je záväznou právnou normou aj pre aplikáciu súdmi a inými orgánmi štátu") sa žalobca stotožnil so stanoviskom konajúceho súdu, podľa ktorého pokiaľ je organizácia obecnej polície vyčlenená obecnému zastupiteľstvu, ani vydanie organizačného poriadku nemá za následok stratu tohto práva príslúchajúcemu mestskému zastupiteľstvu tým, že mestskú políciu podradí pod prísl. referát mestského úradu, ako aj s ostatným odôvodnením napadnutého rozsudku. Žalobca trval na svojej právnej argumentácii a dôkazoch, použitých v prvostupňovom konaní, keď podľa neho porušenie právomoci primátorom mesta bolo v konaní jednoznačne preukázané, s ktorým názorom sa po vykonaní dokazovania stotožnil aj konajúci súd, keď správne konštatoval, že predmetom tohto sporu bola neplatnosť skončenia pracovného pomeru a nie správnosť všeobecného nariadenia mesta. Žalobca odvolaciemu súdu navrhol, aby napadnutý rozsudok Okresného súdu v Čadci v zmysle ust. § 387 CSP potvrdil ako vecne správny. Zároveň žiadal priznať trovy konania i trovy právneho zastúpenia.

4. K vyjadreniu žalobcu zaslal žalovaný repliku, kde uviedol že zotrúva na skutkovej i právnej argumentácii uvedenej v jednotlivých vyjadreniach v rámci tohto konania ako aj v rámci odvolania vo veci samej. V prvom rade zotrúva na zásadnom a základnom konštatovaní, že aj keď je predmetom konania neplatnosť skončenia výpovede u žalobcu - musí byť rešpektovaný status a právny režim všeobecne záväzných nariadení. Všeobecne záväzné nariadenie mesta predstavuje normatívny právny akt, ktorý svojou povahou a charakterom - v súlade s judikatúrou ústavného súdu - je záväznou právnou normou aj pre aplikáciu súdmi a inými orgánmi štátu. Súd nie je a nebol oprávnený v rámci tohto konania hodnotiť a posudzovať správnosť a zákonnosť takéhoto všeobecne záväzného nariadenia - ale naopak je povinný ho v rámci svojej rozhodovacej činnosti rešpektovať a dodržiavať (a zohľadňovať v rámci takéhoto konania). Podľa žalovaného súd svojím odôvodnením konštatuje, že nebude prihliadať na záväzné

právne predpisy mesta, ktoré boli riadne schválené kompetentným orgánom a ku dnešnému dňu ich nikto nezrušil - ide o zásadný záver, ktorého dopad spočíva v tom, že súd si osobuje práva a oprávnenia, ktoré mu nikto nepriznal a zjavne to svedčí o svojvůli v rozhodovaní súdu. Mestská polícia Turzovka je organizačný útvar mesta ako aj iné organizačné útvary mesta (napríklad jasle, predškolské zariadenia) a nie je samostatnou právnickou osobou. Ak teda ide o organizačný útvar mesta - v tomto kontexte treba zdôrazniť, že organizácia určitého útvaru mestského úradu na strane jednej a konkrétne počty mestských policajtov sú dve úplne rôzne veci, ktoré nemožno zamieňať. Pri ich vymedzení je potrebné rešpektovať normatívne predpisy mesta Turzovka.

5. K replike žalovaného podal žalobca dupliku, kde uviedol, že zotrváva na všetkých doterajších vyjadreniach, písomných stanoviskách i predložených listinných dôkazoch, s tým, že žalovaný sa stále odvoláva na tú skutočnosť, že všeobecné nariadenie obce je pre neho zákonom, a opomína tú podstatnú skutočnosť, na ktorú neustále poukazuje žalobca i konajúci súd, že právne akty nižšej právnej sily môžu byť platné a účinné za podmienky, že vychádzajú a rešpektujú zákon ako akt najvyššej právnej sily. Odvolanie žalovaného je podľa žalobcu právne nedôvodné.

6. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s ust. § 219 ods. 3 CSP) napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil z dôvodu jeho vecnej správnosti.

7. V zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8. V zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. V zmysle ust. § 387 ods. 3 CSP odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

10. Odvolací súd konštatuje, že prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP v spojení s ust. § 234 ods. 2 CSP, pričom výstižne a dostatočne odôvodnil, čo ho viedlo k vydaniu rozhodnutia a vyporiadal sa s rozhodujúcimi skutočnosťami. Rozhodnutie prvostupňového súdu zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Odvolateľ v podanom odvolaní neuviedol skutočnosti, s ktorými by sa okresný súd nevysporiadal a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť skutkový stav a následne prijaté právne závery. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd.

11. Pre zdôraznenie správnosti odvolací súd k odvolacím námietkam žalovaného uvádza nasledovné: V prejednávanej veci súd posudzoval na základe podanej žaloby žalobcu neplatnosť skončenia pracovného pomeru žalobcu z dôvodu výpovede zo strany žalovaného. Žalobcovi bola daná výpoveď podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce.

12. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, súdneho spisu a toho čo uviedli strany v rámci odvolacieho konania, dospel odvolací súd k záveru, že zo strany žalovaného došlo k prekročeniu právomoci pokiaľ ide o výpoveď danú žalobcovi na základe rozhodnutia o organizačnej zmene prijatého primátorom mesta Turzovka. Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že rozhodnutie o organizačnej zmene bolo prijaté orgánom, ktorý na jeho prijatie nebol príslušný. S poukazom na túto skutočnosť, nemožno

potom prijať záver o platnom skončení pracovného pomeru žalobcu. K otázke právomoci žalovaného ukončiť so žalobcom pracovný pomer odkazuje odvolací súd v podrobnostiach na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, s ktorého závermi sa plne stotožňuje a ktoré sú navyš podoporené aj prijatou judikatúrou.

13. S poukazom na skutkové okolnosti prejednávanej veci a vykonané dokazovanie odvolací súd sa stotožnil so súdom prvej inštancie a jeho postup považoval za plne v súlade so zákonom. Odvolací súd neuznal opodstatnenosť argumentov odvolateľa, na ktorých založil svoje odvolacie dôvody, a preto napadnutý rozsudok okresného súdu, potvrdil ako vecne správny.

14. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu. O výške týchto trov rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

15. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 Civilného mimosporového poriadku, v ďalšom texte už len „CMP“).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)